

Šola lepega vedenja.

7. Poslavljanje.¹

»Pojdi prej, nego ti bodo vrata pokazali!« Tako so nas učili doma in s tem hoteli povedati, naj bo obisk redno kratek. Preden pa odideš, se moraš vselej in povsod lepo posloviti. Povsod, pravimo; tudi v hiši, kjer si čisto domač. In lepo posloviti. Tudi v hiši, kjer si večkrat na obisku, ne smeš prodajati ob slovesu nikakih budalosti. Domači navadno nič ne rečejo, če je kdo ob slovesu neslan, a mislijo si svoje; sodijo te, pa ta sodba ni zate ugodna. Ko bi ti jo povedali, bi te moralo biti zelo sram.

Ljudje imajo navado, da radi gostu branijo, če hoče oditi: »Nikar še ne hodi! Saj se ti še nič ne mudi.« Tako govore pač iz vljudnosti. Ti pa nikar ne odgovarjaj kakor Tone z Ostrega vrha: »Kaj pa vi veste? Mudi se mi, mudi. Pa še kako!« Lepo mirno povej: »Ne zamerite (ali: oprostite!), doma so rekli, naj se kmalu vrnem.« Nato dej lepo prijazno: »Z Bogom!« ali »Lahko noč!« pa pojdi. Tudi roko smeš podati v slovo (samo snažna naj bo!). Ko boš pa odšel, bodo domači rekli: »Ubogati zna in vljuden jel!«

Kak otrok pride v tujo hišo, opravi svoje naročilo, potem pa — oh, kako neroden! Klobuk vrti med prsti, gleda po sobi, molči, nazadnje pa že ne ve, kaj naj počne. Tak je Miha Muha... Ko opraviš svoje

---

¹ Glej letnik 1923!

naročilo, se zlasti pri imenitnejših ljudeh primerno prikloni — da le nekoliko upogneš glavo in gornji del života, pa bo dosti — in reci: »Z Bogom!« Lahko tudi pristaviš: »Z Bogom gospa, gospodična, gospod župnik, gospod učitelj, gospod zdravnik! — Z Bogom, gospod načelnik!« ali kar je že tisti, od kogar se poslavljaš. In vsi bomo tvojo čast »na glas trobili«, kakor bi bil dejal rajnki pesnik Prešeren.

Silno mučno je, če morajo kdaj tuji ljudje iz otroka vleči: »No, kaj bi pa še rad?« in podobno. Nazadnje bi mu morali pa še povedati: »Zdaj pa pojdi!« Ne, ne tako! Opravi, kar moraš opraviti, pa idi!

Slab omikanec se izkaže, kdor jo iz tuje hiše kar pobere, ne da bi komurkoli povedal, da gre. Ponekod pravijo: »Po francosko se je poslovil.« Zakaj tako pravijo, morajo že vedeti; lepo pa gotovo ni, ampak nerodno, mučno. Kaj, če bi bilo v tisti hiši takrat pokradeno, če bi se bila razbila kaka dragocena reč? Vsi bodo na tihem tebe dolžili, če si prav nedolžen. In če bi tudi ne, tako slovo ne sme priti nikomur v navado.

Kadar se pa posloviš zunaj na cesti, pa ne pozabi na klobuk! Odkrij se lepo, prikloni se in vošči, kakor smo že omenili: »Z Bogom!« ali »Lahko noč!« Marsikdo tudi reče: »Na svidenje!« — »Zdravi ostanite!« ali podobno. Stori tako, pa boš zapustil povsod dober vtis.

In mirno pojdi od človeka, ki si se od njega poslovil. Mirno! Otrokom treba to še posebno poudariti. Samo življenje vas je. Najrajši bi naredili vse skokoma. Toda, bodi živahen v igri, a miren, dostojen v družbi!

Lepo je, če ste veseli in zdravi. Bog vam ohrani ljubo zdravje! A vse, kar je prav. Tudi živahnost mora imeti svoje meje. Torej, da se lepo poslovimo! Vsem in vsakemu posebe zakličem: »Z Bogom, prijateljski dragi! Zdravi ostanite in pridni bodite!«

»Z Bogom, gospod učitelj lepega vedenja!« pravi-
vite.

Vidite, tako je prav!

J. E. Bogomil:

Sama!

Ah, Milka! Kako bo zdaj to —? Dolgo ne more tako naprej. Dozdaj so ji zmeraj pomagali pri jedi ata, mama ali pa sestra Ivanka. Samo usta je odpirala in požirala, vse drugo so pa naredili drugi.

A začutila je, da je že sama dosti velika in dosti gibčna. Lahko bi že držala sama žlico v roki, lahko bi že sama sedela ali pa vsaj klečala za mizo. In prosila je in moledovala in ni govorila drugega kakor to: »Sama jedla, sama jedla, sama jedla...«

Doma so se kmalu naveličali njenih sitnosti, pa so dejali: »Pa sama jej! Tudi prav.«

In Milka je sedla za mizo in jedla. Toliko, da je videla v skledo.

»Asl!«

Speklo jo je. Milka se je zgenila.

»Buumf!« je zaropotalo, in ves hotel je bil pod klopjo. Pa vpil, vpil! Kakor da se svet nanjo podira...